

Nr 16.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om ändrade bestämmelser angående beskattning av periodiskt understöd samt om rätt att vid taxering till inkomstskatt åtnjuta avdrag för vissa studiekostnader.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet ha hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I: 214 av herr *Weiland* m. fl. och II: 285 av herr *Swedberg* m. fl., vari hemställts, att riksdagen måtte med tillämpning från den 1 januari 1953 fatta beslut om ändrad lydelse i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928, förordningen den 26 juli 1947 om statlig inkomstskatt och förordningen den 6 juni 1941 om arvsskatt och gåvoskatt enligt en vid motionerna fogad bilaga;

2) de likalydande motionerna I: 216 av herr *Söderquist* och II: 287 av herr *Wedén* m. fl., vari hemställts, »att riksdagen måtte anhålla hos Kungl. Maj:t om förslag till 1953 års riksdag beträffande lösning av frågan om rätt att avdraga studiekostnader vid beskattningen för såväl akademiska och därmed jämförliga studier som för utbildning inom jordbruk, handel, hantverk, sjuk- och hälsovård, socialt arbete och andra likartade grupper»; ävensom

3) de likalydande motionerna I: 291 av herr *Magnusson* och fröken *Andersson* samt II: 382 av herr *Kyling* m. fl., vari hemställts, »dels att riksdagen måtte för sin del besluta sådana ändringar i kommunalskattelagen att avdragsrätt medgives för studiekostnader, oavsett sättet för dessas finansierande, dels att, i övrigt, det av 1944 års allmänna skattekommitté i förevarande avseende framlagda förslaget i tillämpliga delar vinner riksdagens bifall, dels ock att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till härför erforderliga författningsändringar».

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framställda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionerna I: 214, II: 287 och II: 382. I fråga om innehållet i den vid motionerna I: 214 och II: 285 fogade bilagan tillåter sig utskottet hänvisa till densamma.

Vid beräkning av inkomsten från särskild förvärvskälla skola enligt 20 § kommunalskattelagen från förvärvskällans intäkter avräknas alla omkost-

nader för intäkternas förvärvande och bibehållande. Avdrag må därvid icke ske för den skattskyldiges levnadskostnader och därtill hänförliga utgifter.

I praxis har avdrag för studiekostnader icke ansetts kunna medgivas (se t. ex. RÅ 1936 Fi not. 211).

Enligt 46 § 2 mom. kommunalskattelagen äger skattskyldig, som varit här i riket bosatt under hela beskattningsåret, i hemortskommunen njuta avdrag för bland annat periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning, som icke får avdragas från inkomsten av särskild förvärvskälla, dock att avdrag icke må ske för vad som utgått till person, tillhörande givarens hushåll, och ej heller, där understödet icke utgjort skadestånd, för vad som utgått till annans undervisning eller uppfostran. I 31 § och 32 § 1 mom. stadgas, att till intäkt av tjänst hänföres periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk intäkt, därest givaren enligt bland annat 46 § är berättigad till avdrag därför. Samma bestämmelser med avseende å avdragsrätt och skattskyldighet för periodiskt understöd gälla jämväl enligt 2 § och 4 § 1 mom. förordningen om statlig inkomstskatt vid den statliga beskattningen.

1944 års allmänna skattekommitté har i sitt år 1950 avgivna betänkande nr IV (SOU 1950: 21) framlagt förslag angående bl. a. ändrade bestämmelser för beskattning av periodiskt understöd. Vidare har kommittén år 1951 avgivit betänkande nr V (SOU 1951: 3) angående studiekostnaders behandling i beskattningshänseende.

I förstnämnda betänkande har kommittén i fråga om periodiskt understöd och därmed jämförlig periodisk utbetalning såsom huvudregel föreslagit, att utbetalningar, vilka innebära överflyttning av förmögenhet eller vilka skett i syfte att mildra progressionen vid beskattningen, icke skola anses utgöra periodiskt understöd. Om det utgivna beloppet är större än som kan anses skäligt med hänsyn till mottagarens ekonomiska förhållanden och omständigheter i övrigt, skall utbetalningen enligt kommitténs förslag helt eller delvis betraktas såsom gåva. Den föreslagna begränsningen av avdragsrätten skall dock icke gälla, då utbetalningen utgör omkostnad i viss förvärvskälla eller utgår på grund av skilsmässodöm, utgör skadestånd, utgår från familjestiftelse, på grund av testamente o. d.

Kommittén har i fråga om periodiskt understöd till annans undervisning eller uppfostran föreslagit den ändringen, att avdrag skall medgivas för dylikt understöd till barn, vilket under beskattningsåret fyllt minst 17 år och icke tillhör givarens hushåll. Understödet skall utgöra skattepliktig intäkt för mottagaren.

Har skattskyldig under större delen av beskattningsåret underhållit hemmavarande barn, som under samma år fyllt minst 17 år och åtnjutit heltidsundervisning vid läroanstalt, skall den skattskyldige enligt kommitténs förslag vid taxering till inkomstskatt erhålla ett särskilt avdrag å 700 kronor. Detta dock under förutsättning att barnet icke åtnjutit inkomst överstigande 700 kronor.

Kommittén har slutligen föreslagit en ändring av 39 § b) förordningen om arvsskatt och gåvoskatt. Den nuvarande bestämmelsen om skattefrihet för gåva till undervisning och uppfostran kan tolkas på ett sätt som medger obehörig skattelindring. Syftet med den föreslagna författningsändringen är att hindra dylika missbruk. Detta syfte har kommittén ansett sig kunna vinna genom att i författningsrummet angiva att skattefrihet för sådan gåva endast skall åtnjutas om omständigheterna äro sådana, att gåvotagaren genom gåvan kan anses ha tillförsäkrats en förmån, som han eljest icke skulle ha åtnjutit.

I ett särskilt yttrande till betänkandet ha herrar Sjödahl och Werner förklarat sig icke kunna ansluta sig till förslaget om avdrag för och beskattning av periodiska understöd till annans undervisning och uppfostran samt om särskilt avdrag för studerande barn över 17 års ålder, som vistas i hemmet.

I avseende å studiekostnadernas skatterättsliga behandling har kommittén i betänkandet nr V föreslagit i huvudsak följande. Under förutsättning att skattskyldig utövar sådan förvärvsverksamhet, att det är sannolikt, att hans genom akademisk eller därmed jämförlig examen kunna utbildning är till väsentligt gagn i förvärvsverksamheten, skall avdrag medgivas för under beskattningsåret verkställd avbetalning å studieskuld, dock att avdrag för sådan avbetalning icke får medgivas med högre belopp än som svarar mot vad som återstår av intäkten i förvärvskällan, sedan övriga utgifter fråndragits. Avdrag för amortering får endast medgivas, därest den skattskyldiges förmögenhet vid beskattningsårets ingång är negativ. Sammanlagt får skattskyldig för skuldavbetalningar icke erhålla avdrag med högre belopp än som godkänts såsom vid taxering avdragsgill studieskuld. Såsom sådan skuld må godkännas ett belopp icke överstigande en beräknad kostnad av 2 500 kronor för studieår, dock högst under det antal år, som kan anses utgöra genomsnittlig studietid för avläggande av den examen, varom är fråga. Befinnes det uppenbart, att studieskuld, som skattskyldig ådragit sig för bestridande av kostnader för akademisk eller därmed jämförlig examen, belöper allenast å del av studietiden, må den avdragsgilla studieskuldens belopp jämkas med hänsyn till vad som kan anses skäligt på grund av omständigheterna. Icke i något fall må såsom avdragsgill studieskuld godkännas högre belopp än skillnaden mellan den skattskyldiges samtliga skulder och hans till statlig förmögenhetsskatt skattepliktiga tillgångar vid utgången av det år, under vilket den skattskyldige avslutat sina studier.

I avdragsgill studieskuld får endast inräknas sådan skuld, som skattskyldig ådragit sig för bestridande av utgifter för studier efter avlagd studentexamen eller därmed jämförlig examen.

Har efter utgången av det beskattningsår, under vilket examen avlagts, arvs- eller testamentslott eller gåva, för vilken skatt skall utgå enligt förordningen om arvsskatt och gåvoskatt, tillfallit skattskyldig, skall värdet av vad sålunda tillfallit honom avräknas från vad som enligt vad ovan sagts kan godkännas såsom avdragsgill studieskuld.

Mot av kommittén föreslagna bestämmelser om avdragsrätt för avbetalning å studieskuld har ledamoten herr Strandh anmält reservation dock utan att avgiva särskilt yttrande.

Av innehållet i de förevarande *motionerna* må här återgivas följande. I de likalydande *motionerna* I:214 och II:285 har anförts bl. a. följande. Kommitténs förslag i dess betänkande nr IV syntes väl motiverade och vore ägnade att undanröja inadvertenser i gällande skattelagstiftning, samtidigt som en reform i föreslagen riktning skulle stimulera föräldrar att lämna sina barn bidrag för fortsatt utbildning. Vid ett genomförande av kommitténs förslag, vilket icke syntes böra anstå, torde emellertid förslaget i två avseenden böra modifieras. Mot kommitténs förslag att maximera det avdragsgilla beloppet för bidrag till studerande, som tillhörde givarens hushåll, till 700 kronor måste invändas, att en sådan maximering framstode som mindre lämplig med hänsyn till de varierande kostnaderna på skilda studiebanor och studieorter samt för studerande i olika åldrar; i varje fall syntes maximibeloppet, 700 kronor för år, alltför lågt. Det torde därför vara både lämpligt och möjligt att avdrag för periodiskt understöd till barn, som studerade på hemorten, prövades på samma sätt som övriga avdrag för periodiskt understöd, varvid någon i författningarna angiven maximering icke bleve erforderlig. Vidare syntes det olyckligt om, såsom kommittén föreslagit, avdragsrätten för studiebidrag till hemmavarande barn förfölle, då barnet självt förvärvat 700 kronor eller större belopp; en sådan bestämmelse skulle kunna avhålla de studerande från att genom arbete vid sidan av studierna själva bidra till bestridande av de med studierna förenade kostnaderna. Det torde vara till fyllest att gängse hänsyn till den studerandes övriga inkomstförhållanden skedde vid prövning av skäligheten av det av givaren begärda avdraget för periodiskt understöd.

Det av kommittén i dess betänkande nr V framlagda förslaget, som skulle förbättra de skuldsatta akademikernas situation så, att klyftan mellan skuldsattas och icke skuldsattas levnadsstandard minskades, syntes snarast böra förverkligas med några mindre justeringar. Med hänsyn till de dryga studiekostnaderna torde sålunda den maximalt avdragsgilla studieskulden beräknas till 3 000 kronor för studieår; ett lägre maximibelopp skulle nämligen medföra en ytterligare börda för dem, som nödgats bestrida studiekostnader genom lån och som alltså befunne sig i särskilt ömmande ekonomiska omständigheter. Vidare torde avdragsrätt även böra medgivas för icke-förvärvsarbetande makes i och för sig avdragsgilla studieskuld, detta särskilt mot bakgrunden av att kommittén föreslagit, att vid bedömandet av den skattskyldiges förmögenhetsställning hänsyn skulle tagas till båda makarnas förmögenhet och skulder. Såsom en övergångsbestämmelse borde slutligen stadgas, att även de, som avlagt examen tidigare än fem år innan förslaget trädde i kraft, borde kunna erhålla avdrag för återstående amorteringar, åtminstone i de fall då vederbörande erhållit statens garantilån.

I de likalydande motionerna I:216 och II:287 har erinrats om att frågan om möjligheter för personer, som avlagt vissa examina att vid taxering till inkomstskatt få avdraga vissa belopp — helt eller delvis motsvarande de kostnader vederbörande nedlagt på sina studier — varit föremål för livlig debatt och utredningar under en följd av år. Det vore framför allt två utvägar, som därvid diskuterats. Den ena innebure visst avdrag för studieskulder och den andra avdrag för studiekostnader. 1944 års allmänna skattekommitté hade i två betänkanden tagit upp spörsmålet. Enligt motionärernas mening talade bl. a. följande skäl för att principen om att studiekostnaderna borde vara beräkningsgrund vid ställningstagandet om avdragsrätt. Enligt svensk skattelagstiftning finge den som investerade kapital i en rörelse rätt att avskrivna viss del av kostnaden för fastigheter, maskiner m. fl. Skälet till avskrivningsrätten vore att värdeminskningen vore en kostnad. Avdrag för sådan förslitning av hjälpmedel i produktionen medgäves oberoende av om de finansierats genom upplåning eller med hjälp av eget kapital. Huvudprincipen vore att så stor del av den uppkomna kostnaden finge avdragas varje år, att man kunde beräkna, att när samtliga avdrag verkställdes, den ifrågakostnaden då också skulle vara förbrukad. Av samma skäl borde rätt föreligga att avdraga de kostnader, som erfordrades för utbildning. Den möjlighet till ökad inkomst en erlagd examen gäve, vore en tillgång, som efter ett visst antal år upphörde — om ej förr, så när pensionsåldern inträdde. En avdragsrätt så utformad, att de i studierna nedlagda kostnaderna helt hade avskrivits, när den ifrågakostnaden icke längre kunde väntas ge upphov till ökade inkomster, syntes därför vara ur principiell synpunkt motiverad. Det vore obestriddligt att en arbetande år efter år förbrukade det kapital, som nedlagts i hans utbildning. Däremot vore det irrelevant, om han erhöle en del av ersättningen för arbetet i form av pension — uppskjuten lön — eller hela ersättningen i lön eller annan inkomst. I samtliga fall vore arbetsersättningen en bruttoinkomst, som borde minskas med ett kostnadsavdrag. — En väsentlig nackdel med de förslag som hittills framkommit vore, att de sysslat enbart med akademisk eller därmed jämförlig utbildning. Enligt motionärernas uppfattning vore det angeläget att söka komma fram till bestämmelser, som gäve möjligheter att få avdrag för studiekostnader för de flesta slag av något så när kvalificerad utbildning. Självfallet måste vissa gränser sättas, men man torde ha anledning att här ej sätta dessa snävt. De grupper, som det utöver den akademiska utbildningen framför allt i nuvarande läge funnes anledning att ägna uppmärksamhet åt, vore s. k. yrkesutbildning av olika slag. Motionärerna tänkte på vissa slag av utbildning till jordbruk, handel, hantverk, sjuk- och hälsovård, socialt arbete och därmed jämförliga grupper. I skattekommittén hade man tänkt sig en viss schablonisering, när det gällde att beräkna de kostnader de akademiska och därmed jämförliga studiebanorna kunde ge upphov till. Liknande schablonberäkningar för studiekostnader inom övriga utbildningsområden borde fastställas. Motionärerna ville understryka, att även med den här ifrågasatta metoden, vore det icke

obehövt att söka hjälpa mindre bemedlade studerande med riklig tillgång på stipendier och kreditgarantier.

Till stöd för det i de likalydande motionerna I:291 och I I:382 framförda yrkandet har anförts, att ingen tvekan torde råda om att studiekostnader i allmänhet vore omkostnader för intäktens förvärvande. För ett stort antal tjänster vore det ett absolut villkor att tjänsteinnehavaren hade avlagt viss examen eller förvärvat motsvarande kunskapsförråd. Det förelåge således i sådant fall ett direkt kausalsammanhang mellan tjänstekosten och omkostnaderna för studierna. Skattekommittén hade icke knutit avdragsrätten till studiekostnaderna utan till studieskulden. Enligt kommitténs mening borde alla studiekostnader i princip vara avdragsgilla, därvid kommittén jämförde den som studerat med till exempel rörelseidkare. Dessa synpunkter, i vilka motionärerna ville instämma, ledde utan tvekan fram till att avdragsrätt — i form av avskrivning av »anläggningskostnaderna» — borde medgivas. Kommitténs fortsatta argumentering lämnade emellertid den principiella grunden, då det anfördes följande: »Mot den sålunda gjorda jämförelsen mellan, å ena sidan, rörelseidkaren och, å andra sidan, den som verkställt investering i högre utbildning, kan emellertid invändas, att medan den förre för åtnjutande och bibehållande av inkomsten från sin förvärvskälla regelmässigt nödgas vidkännas vissa utgifter, ägnade att vidmakthålla värdet å hans investering, den senare allenast under förutsättning att studiekostnaderna bestritts av lånade medel kan anses befinna sig i en sådan situation, att hans skatteförmåga genom likaledes nödvändiga utgifter, om ock av annan karaktär, blir i samma utsträckning som rörelseidkarens reducerad.» Omskrivet med andra ord syntes detta uttalande innebära, att man icke skulle medgiva en skattskyldig visst i och för sig sakligt motiverat avdrag av den anledningen att andra personer hade ytterligare omkostnader. Bortsett från att många personer, som studerat, varje år hade kostnader för sin fortutbildning och att jämförelsen sålunda redan av denna anledning vore haltande, vore det ett egendomligt betraktelsesätt att låta den faktiska lönsamheten av en investering vara avgörande för bedömandet av avdragsrätten. Man måste strängt hålla isär det vertikala och det horisontala ledet i skatteavvägningen. Det förra ledet avsåg skatteavvägningen mellan högre och lägre inkomster över huvud taget. Den horisontala avvägningen, som skulle ha sin grund i principen om likformighet i beskattningen, syftade till att personer med samma skatteförmåga skulle belastas med samma skatt. Man kunde också uttrycka saken på det sättet att varje person endast skulle betala skatt för sin nettoinkomst på lång sikt. Den vertikala avvägningen kunde över huvud taget icke ske förrän bedömningen i sidled ägt rum. I nu förevarande sammanhang vore det utan tvekan enbart fråga om den horisontala avvägningen. Kommittén gjorde emellertid ytterligare den invändningen, att den som nedlagt eget kapital i utbildning i allmänhet ordnade sin ålderdomsförsörjning genom pensionering och att det därför icke förelåge något tvingande behov för honom att — då

arbetsförmågan upphört — ha sparat ett mot studieskulden svarande belopp. Om frågan betraktades ur synpunkten »skatt efter förmåga» komme man, sade kommittén, således till det resultatet, att det icke föreläge samma skäl att medge avdrag för amortering för studiekostnader för den som nedlagt ärvt kapital i utbildning som att medge rörelseidkaren avdrag för värdeminskning. Genom detta resonemang fördes avvägningsfrågan på nytt över från det horisontala till det vertikala ledet, i vilket den som nämnts icke hörde hemma i detta sammanhang. De ovan anförda synpunkterna ledde motionärerna till den bestämda uppfattningen att en fullständig avdragsrätt för studiekostnader vore principiellt motiverad. En begränsad avdragsrätt på sätt kommittén föreslagit skulle visserligen leda till en förbättring för en del studerande. Den skulle emellertid icke innebära, att den nuvarande klyftan i beskattningshänseende gentemot skattskyldig med andra förvärvskällor utjämnades.

Utskottet. Såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen har 1944 års allmänna skattekommitté i avgivna betänkanden framlagt förslag angående ändrade bestämmelser för beskattning av periodiskt understöd m. m. samt rörande studiekostnaders behandling i beskattningshänseende. De framlagda förslagen äro föremål för överbäganden inom finansdepartementet och, enligt vad utskottet inhämtat, kommer proposition på grundval av kommitténs förslag i vart fall icke att föreläggas innevarande års riksdag.

I flera av de föreliggande motionerna har hemställts om lagstiftningsåtgärder i anledning av ovannämnda kommittéförslag, under det att i andra motioner en översyn förordats av förslagen. Sålunda yrkas i de likalydande motionerna I: 214 och II: 285, att riksdagen måtte besluta författningsändringar av i huvudsak den innebörd kommittén föreslagit samt att ändringarna måtte träda i kraft den 1 januari 1953. Motionärerna ha i sistberörda motioner förordat väsentligen följande ändringar i kommitténs förslag, nämligen viss uppmjukning rörande avdragsrätten för bidrag till studerade tillhörande givarens hushåll, viss ändring av underlaget för beräkning av avdragsgill studieskuld, avdragsrätt för avbetalning av icke förvärvsarbetande makes studieskuld samt sådana övergångsbestämmelser, att även den som avlagt examen tidigare än fem år före författningsändringarnas ikraftträdande kan erhålla avdrag för återstående amortering. Vidare yrkas i de likalydande motionerna I: 291 och II: 382, att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i kommunalskattelagen, att avdrag medgives för studiekostnader oavsett hur studierna finansierats samt att riksdagen i övrigt måtte antaga det av kommittén framlagda förslaget i fråga om studiekostnadernas skatterättsliga behandling. Slutligen yrkas i de likalydande motionerna I: 216 och II: 287 skrivelse till Kungl. Maj:t med hemställan om förslag till 1953 års riksdag beträffande avdragsrätt för studiekostnader avseende såväl akademiska och därmed jämförliga studier som yrkesutbildning inom jordbruk, handel, hantverk, sjuk- och hälsovård, socialt arbete m. m.

Utskottet är givetvis icke berett att nu taga ställning till skattekommitténs förslag i förevarande delar och de ändringar däri, varom yrkande framställt i de föreliggande motionerna. Den nuvarande regleringen av avdragsrätten för periodiskt understöd och därmed jämförlig periodisk utbetalning har emellertid under senare år blivit föremål för åtskillig kritik, och utskottet anser därför angeläget, att riksdagen beredes tillfälle att pröva ett förslag till ändrade bestämmelser i fråga om avdragsrättens utformning. Utskottet anser även frågan om den skatterättsliga behandlingen av studiekostnader vara av den vikt, att en lösning av densamma icke bör uppskjutas. Utskottet får i detta sammanhang erinra om vissa av skattekommittén gjorda uttalanden. Kommittén har ansett, att förutsättningen för ett hänsynstagande till studiekostnaderna vid beskattningen borde vara att den skattskyldige skaffat sig viss kvalificerad utbildning. Enligt kommitténs mening syntes, åtminstone under den första tid ett avdragssystem skulle tillämpas, den enda praktiskt taget möjliga gränsdragningen vara, att endast kostnad efter avlagd studentexamen eller därmed jämförlig examen finge tagas i beräkning. Såsom exempel på läroanstalter, där av kommittén åsyftad utbildning lämnas, har kommittén utöver universiteten anført bland annat tekniska högskolan i Stockholm, Chalmers tekniska högskola, handelshögskolorna, lantbrukshögskolan, skogshögskolan, socialinstitutet och högre mejeritek-niska avdelningen vid Alnarps lantbruks-, mejeri- och trädgårdsinstitut. Kommittén, som framhållit att den i betänkandet gjorda uppräknigen icke vore uttömmande, har ansett, att en kartläggning av området borde ske genom riksskattenämnden i samråd med sakkunniga, och kommittén har därjämte förutsatt, att den ifrågavarande gränsdragningen i samband därmed och sedan erfarenheter rörande systemets praktiska tillämpning vunnits bleve föremål för förnyat överbäggande. I anslutning härtill vill utskottet framhålla, att möjligheterna bära prövas att vid beskattningen taga hänsyn till studiekostnader för även annan kvalificerad utbildning än den kommittén i första hand tagit sikte på. Skulle emellertid vid fortsatta överbägganden från Kungl. Maj:ts sida möjligheterna till en mera generell lösning av frågan om den skatterättsliga behandlingen av studiekostnader för närvarande icke anses vara för handen, vill utskottet förorda det av kommittén anvisade tillväggångssättet att successivt söka utvidga tillämpningsområdet. Under hänvisning till det anförda vill utskottet föreslå riksdagen att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om proposition, om möjligt till nästkommande års riksdag, med förslag till ändrade regler angående den skatterättsliga behandlingen av periodiskt understöd m. m. och studiekostnader. På grund av berörda omständigheter kan utskottet icke tillstyrka omedelbara författningsändringar i förevarande hänseenden.

Under återopparing av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte — i anledning av de likalydande motionerna I: 214 av herr Weiland m. fl. och II: 285 av herr Swedberg m. fl., de likalydande motionerna I: 216 av herr Söderquist och II: 287 av herr Wedén m. fl. ävensom de lika-

lydande motionerna I: 291 av herr Magnusson och fröken Andersson samt II: 382 av herr Kyling m. fl. — i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville, med beaktande av vad utskottet i detta betänkande anfört, om möjligt för nästkommande års riksdag framlägga förslag till ändrade bestämmelser angående beskattning av periodiskt understöd m. m. samt rörande studiekostnaders behandling i beskattningshänseende.

Stockholm den 11 mars 1952.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Franzon, Gustaf Elofsson, Petré, Falk, Ramberg, Niklasson, Wehtje och Magnusson; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Kristensson i Osby, Björklund, Jonsson i Skedsbygd, Orgård, Persson i Svensköp, Sundström, Nilsson i Kristinehamn, Sjölin och Edström.